

— Όχι, ἀπολύτως ὄχι· ἀπάντησε. Πάντα ταῦτα θὰ διορθωθῶσι, πρέπει νὰ διορθωθῶσι! . .

Εἶτα δὲ προσέθηκε λίαν ἡσύχως :

— Ἔχετε δυναμίτιδα, ὅπως ἀνατινάξετε εἰς τὸν ἀέρα τὸ βυθισθὲν πλοῖον;— ὕδωρ, ὅπως σβύσῃτε τὴν πυρκαϊάν;— χιλιάδας ἀνδρῶν καὶ ἐργατῶν ὅπως ἀνεγείρετε τὴν πεσόντα βράχον. Τί θέλετε περισσότερον;

Ἄλλὰ πλοῖον καὶ βράχος ἀνήσταντο. Ἡ πυρκαϊὰ, ἥτις εἶχεν ἐκραγῆ ἔν τινι νεωρίῳ, ἦτο σπουδαιότερα ἢ ὅσον ὑπελαμβάνετο. Λαθρέμποροι ὠμολόγησαν τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὅτι εἶχον κρούσει βαρέλια πυρίτιδος ὑπὸ τὸ παράπηγμα. Ἐπαπειλεῖτο ἐκρηγῆς δυναμένη νὰ καταστρέψῃ τὴν πόλιν καὶ νὰ πληρῶσῃ συντριμμάτων τὴν διώρυγα!

— Φαντάσθητε, μᾶς ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Λεσσέψ, ὅτι τὴν πρωίαν αὐτὴν τῶν ἐγκαινίων ἠγνύουν τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρὸς καθαρισμὸν τοῦ στομίου ἐργασιῶν. Ὅτε ὁ Ἄετις, οὗ ἐπέβαινε ἡ αυτοκράτειρα Εὐγενία, προσήγγιζεν εἰς τὴν διώρυγα, ἠγνύουν ἂν τὸ στόμιον ἦτο ἐλευθέρον, καὶ ἤμην ἀνήσυχος. Τὸ ἐλάχιστον κώλυμα θὰ ἐδικαίου τοὺς ἐχθρούς μου, οἵτινες θὰ ἐκράγυζον βεβαίως : « εἵχομεν δίκαιον ἰσχυρίζομενοι ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο σχέδιον παράφρονος ». Πλὴν τούτου, πρίγκιπες καὶ πριγκίπισσαι ἐλθόντες ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τῆς ὑψηλίου, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἐρορτήν . . . ὅποια ἀπογοήτευσίς δι' αὐτούς ! . . .

Εἶχον συμφωνήσει μεθ' ἐνὸς ταχυδρόμου, ὅπως ἐπιβάς μικροῦ τινος αἰγυπτιακοῦ ἀγγελιοφόρου ἔλθῃ εἰς συνάντησιν τοῦ στόλου, καὶ ὄρθιος ἐπὶ τῆς πλώρας ἰστάμενος νὰ ἐκτείνῃ σταυροειδῶς τοὺς βραχίονας, δηλῶν μοι διὰ τούτου ὅτι ἡ διώρυξ ἦτο ἐλευθέρη. Ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς τοῦ Ἄετοῦ ἰστάμενος ἐξηρῶντο τὸ διάστημα. Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου με' ἀνησύχει, διότι οὐδὲν ἐφαίνετο. Ἐπὶ τέλους ἰστός τις ἐφάνη εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ ἀγγελιοφόρος ἤρχετο. Προσῆγγιζε. Παρατήρουν διὰ τηλεσκοπίου τὴν πλώραν του. Διέκρινα τὸν ἀνθρωπὸν μου. Εἶχε τοὺς βραχίονας κάτω ! . . . Ἄ ! ἤμην λίαν συγκεινιημένος. . . Καθαρίζω τὰς ὕλους τοῦ τηλεσκοπίου, παρατηρῶ ἐκ νέου . . . Βλέπω τοὺς βραχίονας ἐκείνους ἀνυψωθέντας νὰ ἐκταθῶσι σταυροειδῶς ! . . .

Οὐδεὶς ἐγίνωσκέ τι— πλὴν τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ τινῶν μηχανικῶν— περὶ τῶν ἐπελθόντων κωλυμάτων. Χωρὶς νὰ εἰπῶ λέξιν, κατῆλθον τῆς σκοπιᾶς, ἔπιον ποτήριον ὕδατος, καὶ βίβθεις ἐπὶ τινος σάμπεδος ἐν τῇ γερύρᾳ τοῦ Ἄετοῦ παρεδόθη εἰς βαθύτατον ὕπνον. Μετὰ δύο ὥρας βροντώδη οὐρὰ με' ἀφύπνισαν.

Τὸ ἔργον μου ἐχειρετᾶτο διὰ μυρίων ἐπευφημιῶν.

— Σὰς ἀφύπνισαν, μοι εἶπεν ἡ αυτοκράτειρα, ἥτις ἐν ἀγνοίᾳ μου εὑρίσκειτο παρ' ἐμοί, — καὶ ὅμως ἐκοιμᾶσθε βαθέως !

— Μεγαλειότητή ! ἀπάντησα, ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη οὐδέποτε ἐκοιμήθην οὕτως.

Τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Λεσσέψ πληροῦσι δῶρα καὶ ἐνθυμήματα, ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ Αἴγυπτον, ὅπου μεταβαίνει, καὶ ὅθεν ἐπιστρέφει, μεθ' ὅσας εὐκολίας Παρισίνος μεταβαίνει εἰς ἅγιον Γερμανόν. Εἰς τοὺς τοίχους κρέμονται εἰκόνες παριστώσαι τὰς ζωγραφικὰς ὄχθας τῆς διώρυγος, ἣν ὁ Πάλμερστον ἀπεκάλεσε *κοῦφορ ὄνειρον*.

Αἱ τράπεζαι καὶ αἱ κοσόλαι εἶνε πλήρεις χαλκίνων ἐνθυμημάτων. Τὸ χρυσότευκτον ποτήριον, ὃ ἐδωρήσατο εἰς τὸν μέγαν ἄνδρα ἡ αυτοκράτειρα Εὐγενία τιμᾶται διακοσίων χιλιᾶδων φράγκων. Εἶνε ἔργον τοῦ χρυσοχόου Φανιέρ, ἐργασθέντος ἐν ἔτος εἰς τὰς ἐπ' αὐτοῦ γλυφὰς παριστώσας *γόνδολαν* ὑποβασταζομένην ὑπὸ Τριτώνων. Οἱ εἰς τὰ ἐγκαινία τῆς διώρυγος παρευρεθέντες ἢ ἀντιπροσωπευθέντες ἠγεμόνες ἀπένευμαν τὰ μεγαλειότερα τῶν παράσημα τῶ κ. Λεσσέψ, ὅστις νῦν εἶνε μετὰ τῶν ἠγεμόνων εἰς τῶν μεγατιμωτέρων ἵπποτων. Ὅποιον δὲ τιμῶν θὰ καταστῇ ἄξιος τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ τὰς δύο τῆς Ἀμερικῆς ἠπείρους διατέμνουσα διώρυξ τοῦ Παναμᾶ παραδοθῇ εἰς τὴν ναυτιλίαν; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντᾷ αὐτὸς ἐκείνος :

— Οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ ἐπιθυμῶ, καὶ οὐδὲν θέλω νὰ ἀπολαύσω, μοι εἶπεν. Δὲν ἐπιθυμῶ πλοῦτη, διότι δὲν ἔχω αὐτῶν ἀνάγκην. Ἐν μόνον ζητῶ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰ τέκνα μου νὰ αὐξήσωσι καὶ νὰ εὐημερῆσωσιν. Ἀρκοῦμαι ἐλπίζων ὅτι θὰ βαδίσωσιν ἐν τῇ ζωῇ ὑπερήφανα διὰ τὸν πατέρα των καὶ εὐρίσκοντα τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου του, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.
[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]. *Π.

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ'

Φθινόπωρον.—Ἡ συγκομιδὴ τοῦ ἀραβοσίτου.—Ἀγροτικὸν δεῖπνον.—Ἐορτὴ νυκτερινῆ φωταψία, χοροὶ καὶ ἄσματα.—Θέατρον ἐν Γουδάις.—Θεραπεία τῆς μηνιγγίτιδος διὰ γοητείας.—Ὅπου θ' ἀνοίξουν τὰ οὐράνια.

Δὲν ἀντηχεῖ πλέον ἀνὰ τὰ δάση ἡ δξύφωνος τῶν τεττίγων συναυλία, οὐδὲ τῆς τρυγόνος τὸ παρόμπονον ἠδῆως συγκινεῖ τὴν ψυχὴν. Ἐρημοὶ καὶ βόσκη ἀπὸ τῆς στέγης καταρρέουσιν αἱ πρότερον τόσῳ θορυβῶδεις φωναὶ τῶν χελιδόνων. Οἱ ἀνεμόσκηροι ἀοιδοὶ διερράγησαν καὶ εἰς κόνιν διελύθησαν, τὰ πτηνὰ ἔφυγον εἰς κλίματα θερμότερα καὶ μένει ὠχρὰ, ἄθυμος ἡ ὅλη φύσις ὡσεὶ προαισθανομένη καὶ ἐν ὑπομονῇ ἀναμένουσα τὸν προσεγγίζοντα χειμῶνα. Αἱ νύκτες γίνονται ψυχρότεραι καὶ σμικρύνονται ὄλονεν αἱ ἡμέραι. Καὶ αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἡ ὄψις καίτοι ἀνέφελος ἔτι, ὅμως ρυτιδοῦται ἀδιοράτως. Πῶς ἐν τῇ ὅλῃ ταύτῃ

τῆς δημιουργίας μεταβολῆ, ἐν τῇ μελαγχολικῇ — οὕτως εἰπεῖν — στάσει τῆς φύσεως, ἐνῶ τὸ ἄγριον Ἴον παρὰ τὴν ἀκτὴν φρίσσει ἀνακινεῖ ἀντὶ ἀνθέων τοῦς ξηροῦς σπόρους του καὶ ἡ ἀγράμπελη ἀποτινάσσεται εἰς πτίλα, πῶς τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ, ἐλάχιστον καὶ αὐτὴ τῆς δημιουργίας σημεῖον, πῶς μόνη τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ νὰ μὴ συμπάσχη; Πῶς αὐτὴ ἡ προορισθεῖσα, ὡς ἡ κιθάρα, πολλαπλασιῶς ν' ἀναδίδῃ τὰς ἐλαφροτέρας δονήσεις πάσης ἐν τῇ πλάσει χορδῆς; Πῶς αὐτὴ ἡ ἀνάληγτος ἠχὼ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, ἐν τῇ ἀπόψει τῆς ἀλγούσης, τῆς φθινούσης δημιουργίας δύναται νὰ μὲν βωθῆ, ψυχρὰ, ἀναίσθητος, καὶ μάλιστα δόποτα εὐρίσκεται ἐν ἀμέσῳ σχέσει πρὸς αὐτὴν, μακρὰν τοῦ κοσμικοῦ θορύβου — ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τοῖς δάσεσιν, ἐν τῇ ἐρημίᾳ; Εἶνε ὀρθή, ὀρθοτάτη ἡ τῆς Πραγματικῆς λεγομένης σχολῆς θεωρία, ἡ συνδέουσα καὶ ταυτίζουσα — μέχρις ὑπερβολῆς ἐνίοτε — τὰ αἰσθήματα, τὰ διανοήματα, τὰς ἀποφάσεις καὶ πράξεις τῶν ἀτόμων πρὸς τὰς ἐκάστοτε φάσεις καὶ μεταβολὰς τῆς ὅλης φύσεως.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἐνατενίζων ἐμαυτὸν συναίσθανομαι ὅτι δὲν εὐρίσκομαι νῦν ἐν τῇ αὐτῇ ψυχολογικῇ καταστάσει, ἐν ἣ πρότερον, ὅτε ἡ φύσις περὶ ἐμὲ ἐμελῶδει καὶ ἤνθιζεν. Παράδοξως δ' ἡ ὅλη μεταβολὴ ἐν τούτῳ μόνον συγκεντροῦται: τότε ἐλησμόνουν — τώρα ἐνθυμοῦμαι. . .

Μὴ ἐρωτᾶτε: Τί! Μὴ ἐρωτᾶτε: Πῶς! διότι δὲν θὰ δώσω ἀπάντησιν εἰς μὴ ἐννοοῦντας.

* *

Σχεδὸν ἐπερατώθη καὶ ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀραβοσίτων, οἵτινες ξηραίνονται ἤδη ἐν τοῖς ἀλωνίοις ἐστρωμένοι, ὅμοιοι τὴν ὄψιν πρὸς πλεκτοὺς κιστίνους τάπητας. Ἡ ὅλη πρὸς συγκομιδὴν αὐτῶν ἐργασία μονότονος καὶ πληκτικὴ, στερεῖται ἐντελῶς τοῦ θελητήρου ἐκείνου, ὅπερ ἔχει ὁ θερισμὸς καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀλωνίοις ἐκκαθάρισις τοῦ σίτου. Οἱ κῶνοι τοῦ ἀραβοσίτου ἀποκόπτονται ἀπλῶς διὰ τῆς χειρὸς, μετακομιζόμενοι δὲ ἐν τοῖς ἀλωνίοις καθιζάνονται ἀνὰ εἶς, ἀπὸ τοῦ ἐξωτεριοῦ φλοιοῦ καὶ τῶν σεσηπότων κόκκων, ἐν τέλει δὲ διὰ συνεχοῦς βραδισμού ἐκκοκίζονται, κοκκινίζονται διὰ τοῦ ἀνέμου καὶ εἰσάγονται εἰς τὰς ἀποθήκας, προσωρισμένοι νὰ μεταβληθῶσιν εἰς θερμὰς καὶ θερπτικὰς μομπίδας.

Οὔτε εὐθυμία, οὔτε κίνησις καὶ γέλωτες καὶ προγεύματα . . . κατὰ γῆς. Ποῦ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ σίτου! Ἡρεμία, τάξις, σιωπὴ, μελαγχολικὴ τις ἀπόχρωσις ἀποτυπῶνται ἐπὶ τῆς ὅλης ἐργασίας, σύμφωνος πρὸς τὴν φθινοπωρινὴν ταύτην ὥραν τοῦ ἔτους.

Σὺν τῇ συλλογῇ τῶν ἀραβοσίτων ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν καὶ ἡ τελευταία πρασίνη περιβολὴ καὶ ἀπομένουσιν ἤδη μόνον τὰ στελέχη αὐτῶν ὀστεώδη καὶ κατὰ στοίχους λευκάζοντα ὡς σκελετοὶ μουσειῶν.

* *

Ὁρειλον τόσας χάριτας εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἀγρότας, οἵτινες μὲ περιβάλλουσι διὰ τῆς εἰλικρινοῦς στοργῆς αὐτῶν, ὥστε ἐσχέδιασα καὶ ἐγὼ ἀγροτικὴν τινὰ ἐορτὴν ἰδίᾳ δαπάνῃ.

Ἴσως ἐκπλήξῃ τινὰ ἡ ὁμογενικὴ αὕτη μεγαλοδωρία μου, ἀλλ' ὅταν μάθῃ ὅτι ἵνα διασκεδάσῃ ὀλόκληρον τὸ χωρίον ἐδαπάνησα δραχμὰς ἐν ὄλῳ 30, ἧτοι 20 δι' ἀγορὰν δύο λαμπρῶν αἰγῶν καὶ 10 διὰ προμήθειαν 25 ὀκάδων ἐξαιρέτου οἴνου, θ' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐκπλήξιν του ταύτην.

Ἡννόουν τὸ γεῦμα νὰ γεῖνῃ ἐντελῶς ἀγροτικόν· συνεννοηθεῖς λοιπὸν μετὰ δύο τριῶν, τῶν μᾶλλον εὐφυῶν χωρικῶν, ὥρισα τὸ πρόγραμμα ὡς ἑξῆς:

α.) Εἰς τὸ γεῦμα προσκαλεῖται πᾶς χωρικὸς αὐτοδικαίως.

β.) Τὸ γεῦμα θὰ εἶνε ἕτοιμον περὶ τὸν δειλινόν.

γ.) Τόπος αὐτοῦ δρίζεται ἡ θέσις Βρυσιτζα ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ.

δ.) Χρῆσις πινακίων, περονῶν κλπ. ἀπαγορεύεται.

Παρέλειψα νὰ εἶπω ὅτι ἄρτον ὥρισα μομπίδας ξυθὴν καὶ θερμὴν, ἣν ἀνεδέχθη νὰ κατασκευάσῃ ἡ ξυθὴ καὶ θερμὴ εὐμορφοῦλα.

Μετὰ τὸν μικρὸν μετὰ μεσημβρίαν ὕπνον μου, παραλαβὼν καὶ τινὰς τῶν συνδαιτυμόνων μετέβην εἰς τὴν σκιερὰν θέσιν, ὅπου δραστηρίως παρεσκευάζετο τὸ γεῦμα ὑπὸ τῶν ἀρχιμαγειρῶν, μαγειρῶν, καὶ παραμαγειρῶν. Οἱ μὲν ἐγύριζαν τὰς σοῦβλας μὲ τὰ ψητὰ, περὶ τὰ ὅποια ὡς ὄφεις συνεστρέφοντο τὰ ὀρεκτικὰ σπληνότερα, οἱ δὲ τὸ κοκκορέτζι, ἄλλοι ἔστρωνον διὰ χλωρῶν κλάδων τὸ μέρος ἐν ᾧ θὰ παρετίθετο τὸ γεῦμα, ἄλλοι μετεκόμιζον ξύλα διὰ τὴν πυράν. Ἡ ὅλη γραφικὴ σκηνὴ ὁμοιάζε πολὺ πρὸς κλέφτικο λημέρι.

Τέλος ἠτοιμάσθησαν τὰ προοίμια τοῦ γεύματος: τὸ περιλάλητον κοκκορέτζι καὶ τὸ ἀριστούργημα ἐκείνο τῆς ἀγροτικῆς γαστρονομίας, τὸ ἐξ ἐντέρου πλήρους μικρῶν τεμαχίων σπληνῶς καὶ λίπους γινόμενον καὶ ἐκ τούτου σπληνότερον καλούμενον. Δὲν ἤρρηξαν δὲ νὰ ετοιμασθῶσι καὶ τὰ ψητὰ, ἅτινα κατεκόπησαν διὰ τῶν γαντζαρίων ἐπὶ τοῦ πρασίνου τραπέζοκαλύμματος τοῦ ἐκ χλωρῶν κλάδων. Πάντες περιεκαθήσαμεν σταυροποδητεῖ, ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου νυλόγησε τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν (διότι ἦν καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν πρώτων κεκλημένων) οἱ χωρικοὶ ἔκλινον τὰς κεφαλὰς κ' ἐσταυροκοπήθησαν εὐσεβῶς, ἤρξατο δ' εἶτα ἡ κατανάλωσις τοῦ κρέατος, συνοδευμένου ὑπὸ βυσσινοχοροῦ ρητινίτου ἐντὸς καλλιτεχνικῆς πλώσκακ, ἣν διὰ τὸ τέλειον τοῦ ἀγροτικοῦ χρωματισμοῦ τῆς ἐορτῆς ἐδανείσθη παρὰ τινος ἐπὶ τούτῳ.

Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἂν ἦτο ὥραϊον τὸ θέμα τριάκοντα ἑπτὰ χωρικῶν καὶ ἐνὸς ἱερέως ἡ-

μιχωρικοῦ, ὑπὸ τὸ πυκνὸν τῶν πλατάνων φύλ-
λωμα εὐωχομένων! Τὸ γεῦμα ἐπερατώθη ἐν ἡ-
σύχῳ εὐθυμίᾳ μετὰ τὰς συνήθειαις δὲ προπόσεις ἐ-
πανήλθον περὶ τὸ λυκόφως εἰς τὸ χωρίον ἐν σώ-
ματι. Ἐκεῖ δ' ἔμελλε νὰ κορυφωθῇ ἡ εὐθυμία, ἐ-
κεῖ τὰ ἄσματα, οἱ χοροὶ, τὸ θέατρον! — Μὴ γε-
λάτε! θὰ ἰδῆτε ὅτι εἴχομεν καὶ θέατρον. . .

Οἱ εὐπροώτεροι τῶν συνδαιτυμόνων ἠνθόου ἐν
τῇ ἐπανόδῳ νὰ ἐπισκεφθῶμεν κατὰ σειρὰν τὰς
οἰκίας των διὰ νὰ μᾶς κεράσουν ἕνα κρασί. Συμ-
πέρασμα: μετὰ δύο τρεῖς ἐπιτιξέψεις ἅπαντες ἦ-
σαν εἰς τὸ κέφι! Ἄλλ' ἡ νύξ εἶνε σκοτεινὴ καὶ
αἱ ὁδοὶ τοῦ χωρίου ἀνώμαλοι. Χειροτονοῦμεν λοι-
πὸν ὀκτὼ δαδούχους καὶ ἡ νύξ γίνεται ἡμέρα,
διότι καὶ ὅλοι κατὰ μίμησιν ἀνάπτουσι πρὸ τῶν
οἰκῶν αὐτῶν μικρὰς πυράς. Δὲν εἶνε πλέον ἡρε-
μος ἡ εὐθυμία, αἱ προπόσεις δὲν παρέρχονται ἀ-
ψοφητεῖ καὶ τυπικῶς. Καὶ ὅταν ὁ γέρον ἀγωνι-
στῆς ὑψώνει διὰ τῆς μόνης χειρὸς τὴν *πλωσκαν*
καὶ λέγει: *Καλὴ πατρίδα - πάντ' ἀγαπημένοι!*
αἱ κραυγαί: *οὐρααά!* ἀνέρχονται μέχρις οὐρα-
νοῦ καὶ ἐκκενούμενα βροντοῦσιν εἰκοσι πυροβόλα.

Καὶ ἥδη ἄρχεται ἐν ὑπαίθρῳ ὁ χορὸς, χορὸς
ζωντανός, θερμότατος, τοῦ ὁποῖου μετὰ ἐπιμό-
νους ἀντιλογίας ἐπὶ τέλους μετέξω καὶ ἐγὼ, ἵνα
παρασύρω καὶ τὰς κόρας ἀρνούμενας ἄλλως νὰ
χορεύσωσι. Καὶ τῶν πυρῶν αἱ φλόγαι περιδινοῦν-
ται, ὁ μέλας καπνὸς ἀνέρχεται θαυμῶν τοὺς ἀ-
στέρας καὶ μετ' αὐτοῦ τὰ χορευτικὰ τῶν ἀγρο-
τῶν ἄσματα πετώσι μιγνύμενα.

Μηλίτσα, πούεσαι; ἰς τὸν γκρεμνὸν τὰ μήλα φορτωμένη,
τὰ μήλα σου τὰ ῥέγομαι μὰ τὸν γκρεμνὸν φοδοῦμαι.
—Σὰν τὸν φοβάσαι τὸν γκρεμνὸν, ἔλ' ἄπ' τὸ μονοπάτι,
Νὰ σὲ χορτάσω φίλημα, νὰ σὲ φορτώσω μήλα,
τὰ μήλα νᾶν' τῆς μάνας σου, τὸ φίλημα δικό σου.

Ἄδει ἡ Σταθοῦλα, μικροῦλα, χαρωπὴ χωρικ-
τοποῦλα, ἥτις γελᾷ τὸν γλυκυτέρον γέλωτα τοῦ
κόσμου, καὶ ὡς νὰ τὸ γνωρίζῃ πάντοτε γελᾷ,
γελᾷ, γελᾷ. Καὶ ὅταν τελειώσῃ τὸ ἄσματιόν της
ὅλοι ἐπάδουσιν τόσον ἀρμυρίζουσαν αὐτῇ ἐπωδῆν.

Ζηλιάρικο, ζηλιάρικο,
Μικρὸ καὶ σκανταλιάρικο.

Ὁξύφωνος ἀγρότης διαδέχεται τὴν χλοερὰν,
τὴν *dugazon* χωριατοποῦλάν μας. Ἡ φωνὴ του
εἶνε καλὴ καὶ ὁ χορὸς του τεχνικώτατος:

Μάννα μ', κορίτσι ὀπου-εἶδα γ'ὼς τάλωνια ποῦ χορεύει.
Νὰ πάρω τὴν Παρασκευὴ τὴν ἀραδωνιασμένην
Νὰ τῆνε πάω ἰς τὸ χρυσιῶ
Νὰ φτιάσω κοῦπα καὶ σταυρὸ
Καθάριο δαχτυλίδι.
Ἄπρὸς ἰς τὸ σταυρὸ νὰ προσκυνᾷ
Τὸ δαχτυλίδι νὰ φορᾷ
Τὴν κοῦπα γιὰ νὰ πίνῃ!

Καὶ ἄλλη κόρη φιλοτιμουμένη ἔρχεται νὰ εἴπῃ
τὸ ἄσμα της σύρουσα τὸν χορὸν. Βικτὸς τῆς θερ-
μῆς της νεότητος καὶ τοῦ ὄγκου της δὲν ἔχει
ἄλλο προσὸν ἢ εὐρεῖα Παναγιῶ:

Μ' ἀνύχτωσε καὶ βράδυσσε, πάει καὶ τοῦτ' ἡ μέρα
Πᾶν' τὰ πουλάκια ἰς τῆς φωλιαῖς κ' ἡ ὄμμορφαις ἰς τῆ
[βρούσι.

Πάει κ' ἐμὲ ἡ ἀγάπη μου κ' ἄργησε νὰ γυρίσῃ
Ἔνας λεβέντης ἔπερασε καὶ τὴν καλησπεραεῖ:
—Αὐτοῦ ποῦ πᾶς, λεβέντη μ' σὺ, νάρθω κ' ἐγὼ κοντά σου.
—Αὐτοῦ ποῦ πάω κόρη μ' γ'ὼ, κοράσι δὲ διαβαίνει.
Ἄστράφουν τουφεκία καὶ σπαθίαι, σφάζονται παλληκάρια.

Ἐντελῶς ἀντίθετος αὐτῇ ἡ λεπτὴ καὶ μελαγ-
χορινὴ Τασοῦλα, (εἰς ἡν ὄφειλω τὸ ἐν τοῖς ἀλω-
νίοις μικρὸν λουτρόν μου) τὸ *τραλλότερο κορί-
τσι* τοῦ χωριοῦ ὡς ὅλοι τὴν ὀνομάζουσι, δὲν ἦτο
δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς εἴπῃ καὶ τὸ τραλλότερο τρα-
γοῦδάκι τῆς δημοτικῆς ἀνθολογίας:

Ἄν πᾶς ἰς τὴ βρούσι γιὰ νερὸ
Θὰ καρτερέσω τὸν καιρὸ
Νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνί
Νὰ πᾶς ἰς τὴ μάνα σου ἀδειανή.
—Μάννα μου παραπάτησα
Καὶ τὸ σταμνί μου τσάκισα!
—Δὲν εἶνε παραπάτημα
Μόν' εἶν' ἀντρός ἀγκίλιασμα,
Δὲν εἶν' παραπατήματα
Μόν' εἶν' ἀντρός φιλήματα!

Ἄλλὰ μάτην ζητῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν
Εὐμορφοῦλά μας. Χορὸς, τραγοῦδια — καὶ νὰ
λείπῃ ἐκείνη; Πῶς εἶνε δυνατὸν; Ἐπὶ τέλους τὴν
ἀνακαλύπτω εἰς σκοτεινὴν τινα γωνίαν καθημέ-
ριν κατὰ γῆς, κατηφῆ καὶ οἰνοῖ ἐωργισμένην.
Τὴν ἐρωτῶ τί ἔχει καὶ μοὶ ἀπαντᾷ: — Μὴ μὲ
τραλίλης καὶ σὺ! Τὴν παρακινῶ νὰ χορεύσῃ
καὶ μοῦ προσθέτει σείουσα τὴν κεφαλὴν: — Ἄμ'
πῶς; ἄλλη ἔννοια δὲν εἶχα ἀπ' τὸ χορὸ σου. . .
—Σημειώσατε ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀμ' πῶς; τὸ ὁποῖον
συνεθίζει νὰ προτάσῃ ὅταν ἔχῃ σκοπὸν ν' ἀν-
τιλέξῃ, τὸ προφέρει καθ' ὅλως ἰδιόρρυθμον τρόπον
ἀμμητῶς θελκτικόν. Μανθάνω παρ' ἄλλης τινὸς
κορασίδος φίλης αὐτῆς ὅτι αἰτία 'ποῦ εἶνε κακιω-
μένη ἡ Ἐμμορφοῦλα εἶνε ἡ ἀδελφὴ της, ἡ ὁποία
δυσχυρίζετο πρὸ ὀλίγου, ὅτι κεντᾷ καλλίτερα
ἀπ' αὐτήν. Ἡ Ἐμμορφοῦλα ἀπὸ τὸν θυμὸν της
ἔκλυσε κ' ὅλα, μοὶ λέγει αὕτη κρυφά — γιὰ ἰ-
δὲς τὰ μάτια της εἶνε κόκκινα ἀκόμα. — Πλη-
σιάζω καὶ τὴν παρηγορῶ ὅπως δύναμαι, διαβε-
βαιῶν αὐτὴν ὅτι καμιά δὲν τὴν φθάνει εἰς τὰ
κεντήματα καὶ ἡ ἀδελφὴ της γιὰ νὰ τὴν θυ-
μώσῃ τῆς τὰ εἶπεν αὐτά. Προσθέτω μάλιστα ὅτι
ἐγὼ τόσον ἐθαύμασα τὴν τέχνην της ὥστε εἶχα
σκοπὸν νὰ τῆς ζητήσω ἕνα μικρὸν *κεντηματάκι*
νὰ τὸ πάρω εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ ἡ
γοσταγάρις ἐκεῖ.

Φαίνεται ὅτι ἡ διπλωματικὴ μου αὕτη ἐνέρ-
γει ἐπέτυχεν, ἴσως διότι ἡ θυμωμένη μου εἶχε
πολλὴν ὀρεξίν νὰ χορεύσῃ. Κατ' ἀρχὰς μοὶ εἶπεν
ὅτι τὴν περιπαίζω, ὅτι ὅλο ψευταῖας λέγω, ὅταν
θυμῶς τῇ εἶπον ὅτι τώρα δὲ θὰ θυμώσω κ' ἐγὼ, ἐμει-
δίασαν ἐπὶ τέλους τὰ χεῖλη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της
καὶ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι τόσον ὀλίγον μοῦ πηγαί-
νει νὰ εἶμαι θυμωμένος ὥστε γιὰ τὸ *κατηρί* μου

θά χορεύση και θά μου χαρίση και μιὰ λωρίδα κεντημένη με τὸ χέρι της.

Ὅταν πρόκειται νὰ χορεύση ἐκείνη και νὰ τραγοῦδησῃ, ὄλα τὰ ὄμματα κύκλω ἀνοίγονται ὑπερμέτρως ἐνθ' τὰ στόματα σφραγίζονται ὑπὸ τῆς σιωπῆς. Διατάσσω νὰ βίψωσι και ἄλλα ξύλα εἰς τὰς πυράς, ν' ἀνάψωσι και ἄλλας δάδας... Ἀφίνω νὰ φαντασθῇ ὁ δυνάμενος τὸ θέημα: μέσω τόσων φλογῶν βυθμικῶς κινεῖται ἐν ἀνταυγείᾳ λευκάζουσα ἡ χορευτικὴ ἄλυσσις συρομένη ὑπὸ τῆς ξανθῆς παρθένου, ἥτις ψάλλει — τί ψάλλει; Ἀκούσατε τὸ ἄσμα της, τὸ ὅποιον ἀντιγράφω ἤδη οὕτως ἄψυχον ἐπὶ τοῦ χάριτου καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτῆς τῆς ἰδίᾳς:

Ἀφίνω γείῃ 'ς τοὺς φίλους μου και γείῃ 'ς τοὺς ἀδερ-
φούς μου

Κ' ἐγὼ πάω 'ς τὰ Γιάννενα, 'ς τοῦ μπῆν τὰ σεράγια: — Ὡρα καλὴ σου, μπῆν μου! — Καλῶς τῇ Βλαχοπούλα! — Ἐγὼ εἶμ' ἡ Βλάχα ἡ ἔμμορφη, ἡ Βλάχα ἡ 'παινεμένη Πῶγει τὰ χίλια πρόβατα, τὰ πεντακόσσα γίδια. — Λύκος νὰ φάῃ τὰ πρόβατα κ' ἡ ἀλεπού τὰ γίδια. Καὶ μὴ ἀρρωστὴ κ' ἀρρωστὴ νὰ φάῃ τὸν τζοπάνο! Καὶ τοῦ κελλάρη 'φώναις και τοῦ κελλάρη λέει: — Κελλάρη μ', στρώσε στρώματα στρώσε και μαξηλάρια Νὰ γείρ' ἡ Βλάχα ἡ ἔμμορφη ἡ Βλάχα ἡ 'παινεμένη, Πῶγει τὰ χίλια πρόβατα τὰ πεντακόσσα γίδια. — Δὲν πέφτω γὼ 'ς ἐστρώματα, μηδὲ 'ς μαξηλάρια, Μόν' γέρνω ἅπάνω 'ς τὰ κλαρὶ κ' ἅπάνω 'ς τὰ θυμάρια Κ' ἐγὼ εἶμ' ἡ Βλάχα ἡ ἔμμορφη, ἡ Βλάχα ἡ 'παινεμένη!

* *

Πράγματι ὀνομάζεται Νικολὸς και ἔχει ἡλιζιαν ἐτῶν 25 μόλις ὁ φέρων πρόσθετον τὸ ὄνομα μπάριμπα-Λουκάς, νεαρὸς ἀγρότης, διότι συγκαλίνων τοὺς πόδας, ἀνατείνων τοὺς ὤμους και καταβιάζων μέχρι τῶν ὠτων τὸ κόκκινον φεσίον του ἀπομιμῆται τὸ βάδισμα γέροντος χωρικοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Τζαπουριτζᾶς, μπάριμπα-Λουκά ὀνομαζομένου. Φύσει εὐφύεστατος και μιμητικώτατος, ὁ νεανίας οὗτος, ἀναπτύξας δὲ πῶς τὰς γνώσεις και δξύνας ἔτι τὸ πνεῦμα ἐν τῇ στρατιωτικῇ ζωῇ κατέστη νῦν ὁ μικρὸς Μολλιέρος τῶν Γουβῶν. Δὲν εἶνε ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον νὰ μὴ δύναται ν' ἀπομιμῆθῃ δι' ὑπερφυσικῶν στρεβλώσεων τῆς μορφῆς και τοῦ σώματος διὰ θαυμασιῶν ἀλλοιώσεων τῆς φωνῆς. Οὗτος ἀγγέλλει νῦν μεγαλοφώνως ὅτι θὰ δώσῃ θεατρικὴν παράστασιν και μοὶ ζητεῖ νὰ τῷ παραχωρήσω εὐρεῖαν ἀποθήκην ἀραβοσίτου, κενὴν ἔτι, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς θέατρον.

Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς φωτίζουσιν ἀνηρητημένοι δύο μεγάλοι φανοὶ, (χρήσιμοι διὰ τὰ ἄλωνα ἐν καιρῷ νυκτός). Τὸ πλῆθος συναθροίζεται και ἀναμένει θορυβοῦν. Ὁ ὑποκριτὴς μεταβάνει εἰς τὸν οἶκόν του ἵνα ἐτοιμασθῇ. Τέλος ἐπανέρχεται ἐν μέσῳ γενικῶν καγχασμῶν. Ἀντὶ τῆς φουστανέλλας, φέρει αὐτοσχέδιον εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ἥτοι στρατιωτικὴν περισκελίδαν, ῥυπαροτάτην ἐσχισμένην τινὰ πατατοῦκαρ και πρῶην μαῦρον καστόρειον πῖλον, πῖλον, ὃν ἀπεκόμισέ ποτε ἐκ

Ἐπρωχορίου εὐρὸν αὐτὸν ἐρριμμένον ἐν τῇ δὲ. Ἡ πρότερον ἐντελῶς ἐξυρισμένη μορφή αὐτοῦ φέρει νῦν μέλανα μύστακα και πῶγωνα, ἐλέω φελλοῦ ἀπηνθρακωμένου κατασκευασθέντα. Ἡ κωμῳδία, ἥτις μέλλει νὰ παρασταθῇ πρώτη εἶνε: Ὁ **Γιατρός**. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐξηπλωμένος τις φαρδὺς πλατὺς προσποιεῖται τὸν ἀσθενῆ, ὁ δὲ πατὴρ του τρέχει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ, ὃν συναντᾷ κατὰ τύχην ἀριθμοῦντα πόσους ἐξέκαρε.

Ἰατρός (μονολογῶν). — Πράχθεις ἐξεφορτώθηκα τρεῖς, ἔχτες δύο κ' ἕνας μου γλύτωσε, σήμερα μονάχα ἕναν ἔχομε γιὰ τὴν ὥρα.

Ὁ πατὴρ (ἐντρομος). — Γιατρέ, γιατρέ! Τὸ παιδί μου νὰ ζήσης ἔλα και πεθάνει!

Ἰατρός. — Δὲν ἔχω καιρόν.

Ὁ πατὴρ. — Λυπήτου με, εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος.

Ἰατρός. — Φτωχός; Τότε θὰ κάνης και οἰκονομία 'σάν πεθάνῃ τὸ παιδί σου ἄστο νὰ πάη.

Ὁ πατὴρ. — Ἐλα, γιατρέ μου, και σὲ πλερώνω.

Ἰατρός. — Πόσα;

Ὁ πατὴρ. — Ἕνα τάλληρο ἔχω, πάο' το!

Ἰατρός. — Βάνε και δυὸ δεκάρας ἀκόμα γιὰ κορσί.

Ὁ πατὴρ. — Ἄς εἶνε, τρέχα, τρέχα.

Ἐρχονται πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς ὁ ἱατρός ἐξεσάζων αὐτὸν, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα πῶς ἔπαθε:

Ὁ πατὴρ. — Ἦθελε νὰ πάη τὴν Τριανταφύλλω γυναῖκα (οὕτως ὀνομάζεται ὀγδοηκοντούτης χήρα χωρική), δὲν τὸν ἄφηκα κι' ἀπ' τὸ κακὸ του ἀρρώστου.

Ἰατρός (πρὸς τὸ κοινόν). — Τὸν ψευτάρωστο κάνει ὁ ἀφιλότιμος γιὰ νὰ πάη τὸ κορίτσι. (Πρὸς τὸν πατέρα) Εἶνε βαρεῖα ἄρρωστο τὸ παιδί. Ἐγὼ θὰ τὸ γιατρέψω, μὰ νὰ τοῦ δώσης γυναῖκα ἐκείνη ποὺ θέλει, νὰ μὴν σοῦ ξανααρρωστήσῃ, και δὲν γλυτώνει πλειά.

Ὁ πατὴρ. — Ἄς γείνη καλὰ κι' ἄς τὴν πάη 'σάν τὴν θέλη.

Ἰατρός (ἀνασηκώνει τὴν πατατοῦκαν, και κάθηται μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις φυσικῶς ἀναπηδᾷ ἐντρομος, κυλίνει κατὰ γῆς τὸν ἱκτῶν, τὸν κυνηγᾷ μετὰ τοῦ πατρὸς και φεύγουσι διὰ τῆς θύρας). — Τέλος τῆς κωμῳδίας.

Δευτέρω κωμῳδία εἶνε: Ὁ **Ἀνακριτὴς**. Ἐνώπιον αὐτοῦ, φέροντος δίπυτρα, μικρὸν μύστακα, και ὑπογένειον, προσάγονται μάρτυρες, ἵνα καταθέσωσι περὶ κλοπῆς οἴνου. Μεταξὺ τῶν εὐφυῶν ἐρωτήσεων, ἄς ἀποτείνει πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀνακριτὴς, σημειῶ τὴν ἐξῆς:

— Ἐχεις μάννα;

— Ἐχω.

— Νέα εἶνε;

— Νέα.

— Εἶν' ὄμμορφη ἡ καμμιά καρακάξα;

— Ἐξέρω γώ;

— Μάρτυς, λέγε τὴν ἀλήθειαν ;

— Ἔτσι κ' ἔτσι.

— Πήγαινε καὶ πῆς τῆς νάρθη νὰ τὴν ἀνακρίνω, γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ οἴκου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ὁ ὑποκριτὴς ἀποταθεὶς πρὸς τὸ κοινὸν εἶπε :

— Κυρίαίς καὶ Κύριοι, θέλετε νὰ κάνω τώρα καὶ ἓνα μαγικὸ, νὰ καλῆσουν ὅλα τὰ πετεινάρια τοῦ χωριοῦ.

— Ναί, ναί !

Κροτήσας τότε τὰς παλάμας ὡς πτέρυγας πετεινοῦ ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἀπειμυήθη ἀλέκτορος λαλιὰν, μετὰ τόσσης τέχνης, ὥστε ὅλοι τοῦ χωριοῦ οἱ πετεινοὶ ὑπολαβόντες ὅτι συν-ἀδελφός τις αὐτῶν ἐλάλησεν, ἀπεκρίθησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου.

* *

Μωροὶ κάτοικοι τῶν πόλεων, οἱ ἐπὶ ὀρθῇ κρίσει, καυχώμενοι καὶ ὁμῶς δαπανῶντες τόσα εἰς ἀμαθεῖς ἱατροὺς, ἵνα θεραπεύσωσι πάσχοντα τέκνα σας, ἀκούσατε πόσον εὐκόλως καὶ ἀνεξόδως ἐθεραπεύθη τὸ ἐκ μηνιγγίτιδος πάσχον μικρὸν κοράσιον, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε ἔγραψα. Ἀφοῦ οὐδόλως ὠφέλησαν οὐδὲ τὰ ὀρνίθια, οὐδ' οἱ μετὰ ζαχαρώσεως βάτραχοι, ἐν συμβουλίῳ τῶν συγγενῶν ἀπεφασίσθη νὰ προσκληθῆ ἡ γρηὰ Σταμούλαινα, διότι βεβαίως εἶνε ἄρρωστο ἀπὸ πείραξι τοῦ δαιμόνου καὶ αὐτὴ μόνη μπορεῖ νὰ τὸ γ(ο)ητέψῃ. Καὶ λοιπὸν ἦλθεν ἡ μάγισσα, διέταξε νὰ κλεισθῆ ἡ θύρα μέχρι τῆς ἐπομένης αὐγῆς, ἔπειτα λαβοῦσα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ὄπλα καὶ πιστόλια ἔθηκεν αὐτὰ ψιθυρίζουσα ὑπὸ τὸ προσκέφαλον τοῦ ἀσθενοῦς, δύο δὲ μαχαίρια *μανρομάνικα* ἐκάρφωσε κατὰ γῆς ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα διὰ ψαλλίδος ἀποκόψασα τρίχας ἐκ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ κόμης τὰς ἔδωσε καὶ ἀφοῦ τοῖς ἐξώρκισε τὸν δαίμονα εἰσήγαγεν αὐτὰς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ κορασίου. . .

Αἱ λοιπὸν—τὸ ἀσθενὲς κοράσιον μετὰ δύο ἡμέρας ἔγεινε καλὰ ἐντελὸς !

* *

Δὲν προχωρῶ πλέον εἶχον νὰ προσθέσω τι ἀλλ' ἢ νῦν προβαίνει καὶ δὲν ἐννοῶ ν' ἀπολέσω τὸ ἔκτακτον καὶ μόνον κατ' ἔτος τὴν νύκτα ταύτην συμβαίνον θαυμασίον φαινόμενον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἴσως ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μου. Ἴδου τί τρέχει :

Σήμερον, 31 Αὐγούστου, εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἀληθινοῦ ἔτους, ἡ *κλειδοχρονιά* λεγομένη καὶ αὖριον ἡ *ἀρχιχρονιά*. Τὴν νύκτα λοιπὸν, περὶ τὰ μεσάνυκτα ἀπόψε ἀνοίγουν τὰ οὐράνια μιὰ στιγμή καὶ πάλιν κλείουν. Ὅ,τι κανεὶς προφθάσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην εὐθὺς γίνεται. Ἀλλὰ φυσικὰ πρέπει νὰ μείνῃ ἀγρυπνῶς, ὅλην τὴν νύκτα νὰ περάσῃ ἔξω, καὶ νὰ ἔχῃ τὰ μάτια καρφωμένα εἰς τὸν οὐρανόν. Συγχρόνως πρέπει νὰ ἔχῃ καλὰ εἰς τὸν νοῦν του τί θὰ

ζητήσῃ νὰ μὴν τὸ πάθῃ ἄν ἓνα κοῦτὸ ποῦ τάχασε ἀπάνω ἔς τὴν ὥρα ποῦ ἀνοιξαν τὰ οὐράνια καὶ μόνον πρόφθασε νὰ εἰπῇ :

— *Χίλια, χίλια !* . . Δὲν εἶπε τί. — Εὐθὺς μιὰ σφήκα μεγάλη τὸν κεντρώνει ἔς τὸ στόμα καὶ κάνει ἄτι *χίλια* δύο δάχτυλα τὸ καθένα. Ὁ Θεὸς θάρσψε πῶς ζήτησε *χίλια, χίλια !*

Φαντασθῆτε πόση ποικιλία αἰτήσεων θὰ υπεβάλλετο τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν Οὐρανὸν ὑπὸ τῶν ἀπλήστων κατοίκων τῶν πόλεων, τῶν Ἀθηνῶν μάλιστα, ἂν ἐγνωρίζον τὸ μυστικόν. Πόσαι κυρίαὶ δὲν θὰ ἐζήτουν ἀφθονίαν χορῶν κατὰ τὸν χειμῶνα, πόσοι βουλευταὶ δὲν θὰ ἔκραζον : Ὑπουργεῖον ! πόσοι παυσανίαι δὲν θὰ παρεκάλουν μίαν θέσιν, ἔστω καὶ υγειονομοσταθμάρχου, πόσοι σπαθοφόροι δὲν θ' ἀνεφώνουν : γαλόνια καὶ προῖκα, καὶ πόσοι, πόσοι δὲν θὰ ἐζήτουν παρὰ τοῦ οὐρανοῦ χρήματα καὶ μόνον χρήματα ! Καὶ οὐδεὶς θὰ κατεδέχετο νὰ ζητήσῃ πρᾶγμα τι, τοῦ ὁποίου πάντες ὁμολογοῦμεν ὅτι τόσῃν ἔχομεν ἀνάγκην : *ὀλίγον τοῦρ*. — Ἐγὼ λοιπὸν θὰ ζητήσω, ἀντὶ παντὸς ἄλλου, *ὀλίγον τοῦρ*, δι' ὅλους μας.

Συλλογισθῆτε ὅμως ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἐννοήσῃ τὴν αἴτησίν μου, καὶ ὅπως εἰς τὸν ζητήσαντα *χίλια* ἔδωκε *χίλια*, εἰς ἐμὲ ζητοῦντα καὶ διὰ λογαριασμὸν ὅλων : *ὀλίγον τοῦρ*, ὀλιγοσττέστη τὸν ὑπάσχοντα ;

31 Αὐγούστου 1882.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν καιρῷ τοῦ γεύματος.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσφέρουσιν εἰς τὸν Ν*, γνωστὸν φιλοπότην, ὠραία σταφύλια.

— Εὐχαριστῶ, λέγει ἀπωθὼν τὸ προσφερόμενον δὲν συνειβίζω νὰ παίρνω τὸ κρασί μου εἰς χίλια.

* *

Τὰ χρήματα ὁμοιάζουσι πρὸς καλὸν λίπασμα μόνον ὅταν διασπείρωνται, γίνονται ὠφέλιμα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Καὶ ἂν εἶσαι ὡς ὁ πάγος ἀγνὸς καὶ ὡς ἡ χιών καθαρὸς, πάλιν δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν συκοφαντίαν.

* * * Ἡ γυνὴ δύναται νὰ συγχωρήσῃ ὅλα εἰς τὴν ἀντιζήλον, ὄχι ὁμῶς καὶ τὸ νὰ εἶνε ὠραιοτέρα αὐτῆς.

* * * Ὁ λαμβάνων ἀπόφασίν τινα ἐν καιρῷ ὀργῆς καὶ ἐκτελῶν αὐτήν, πράττει ὡσεὶ ἐπιθεδιάζετο ἐπὶ πλοίου ἐν ὥρᾳ τρικυμίας.

* * * Διὰ τῆς λυθίας λίθου δοκιμάζεται ὁ χρυσοῦς, διὰ τοῦ χρυσοῦ δὲ δοκιμάζεται ὁ ἄνθρωπος.